

Σειρήνες απελπισίας

Το κύμα απλώνει μια γοργόνα στο βράχο
Απ' τον αφρό ξεπροβάλλει θείο κάλλος
Κάλλος που ο νους δεν αγγίζει
και η τέχνη δεν φτάνει...

Τα σταρένια μαλλιά της αιχμαλωτίζουν ηλιαχτίδες
Η αλμύρα χαϊδεύει το λυγρό κορμί της
και το χαμόγελό της αποπλανά νέους.
Ανασηκώνει το βλέμμα της
και αντικρίζει την αγάπη της στην αγκάλη μιας θνητής.

Ο ήλιος στα μάτια της δύνει και σβήνει
Το δέρμα της σκληραίνει, γίνεται χλωμό
Τα διαμαντένια μάτια της πετρώνουν
Τα ρόδινα χείλη της μαυρίζουν
Από την ουρά της προβάλλουν αγκάθια
Και η αγνότητα του πλάσματος χάνεται με το κύμα...

Καράβια καταστρέφονται με ένα νεύμα της
Καρδιές και κόκαλα ραγίζουν στα νύχια της
Οι ναυτικοί τρέμουν στο άκουσμα της φωνής της
Στην κραυγή της ακούν τον θάνατο
Και εκείνη υμνεί μια χαμένη αγάπη...

Ελένη Αντωνοπούλου

Γ2 Γυμνασίου